

men jeg sagde netop, at de to Medlemmer af dette Ting, nemlig det afdøde Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (Rosen) og det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 5te Valgkreds (B. Pedersen), altid have holdt paa Adskillelsen, og det forekommer mig, efter at have sat mig ind i denne Sag, at Argumenterne for Adskillelsen vare de stærkeste, og at det forrige Lovforslag altsaa var det, som greb Sagen rigtigst an. Jeg vil ganske vist indrømme, at det ærede Medlem fra Vesterbyg har fuldkommen Ret i, at hvis vi kunde indlemme Sundbyerne i Kjøbenhavn, var det langt det bedste, men jeg skal for Resten nævne en anden Ting, som jeg tror ogsaa vilde gavne Sundbyerne ganske meget, og som jeg ventte, at Sundbyernes Repræsentant her i Tinget (Barnson) vil stille Forslag om, nemlig at nedbryde Christianshavns Vold og jævne den med Jorden. Det vilde sikkert blive vel modtaget. Det vilde være til stor Gavn for Sundbyerne. Men jeg har altid antaget den Slags Planer som ikke villende blive til noget, som værende Ting, man egentlig maatte lade gaa ud af Betragtning, fordi det var sikkert, at hvordan det end gik, vilde næppe nogen af disse Planer komme til Udførelse, førend Taarnby var gaaet paa Assistentshuset med hele Krammet og der altsaa ad den Vej ikke var noget at vente. Derfor har jeg ment, at de Planer, som ganske vist vare meget bedre, vare saa upraktiske, at der ikke ad den Vej lod sig udrette noget. Med Hensyn til Maskinstatten kan jeg ikke andet end glæde mig over den Tilslutning, der er kommen fra de Taler, som have taget Ordet i denne Sag, og jeg synes ikke, om jeg saa maa sige, at den ærede Minister har Ret, naar han hævder, at det efter de Betragtninger, som ligge til Grund for Husstatten ude i Taarnby og Sundbyernes Kommune, skulde være ulogisk at tage Maskinstatten med. De Betragtninger, der laa til Grund, naar man læser Betænkningen, Andragender og andet, der er fremkommet, var det, at man maatte staffe ny Indtægter, og at ogsaa Maskinstatten kunde medføre Indtægter. Men dernæst mente man tidligere, at Husstatten i Virkeligheden, naar man alene tog Hensyn til det ydre, ikke væsentlig vilde ramme Fabrikantene, naar ikke Maskinstat-

ten var med. Det har været fremhævet i sin Tid som en Hovedgrund til Maskinstatten, og jeg synes med god Føje, at naar man stiller Maskinerne ud fra Fabriksbygningerne og blot assurerer de nøgne Bygninger, rammer man i Virkeligheden ikke dem, man vil ramme. De store Bedrifter undbrage sig vedblivende Staten, som andre Folk maa svare af rene Beboelseslejligheder. Jeg ser derfor ikke, at hverten Tanken om dem, man vil ramme, eller Hensigten med Loven i det hele gør, at man egentlig kan sige, at Maskinstatten var ulogisk. Ganste vist har Ministeren Ret i, at det er en Skat paa Løsøre, og at det er noget helt andet end en Skat paa Ejendom. Men den Betragtning, som har ført til en Skat paa Maskiner, er utvivlsomt den samme, nemlig den, at det har saa væsentlig og stor økonomisk Betydning, at man derved vilde komme til at ramme Folk, som særdeles vel kunde svare Staten, og altsaa tillige rammer en Ting, som er central og væsentlig i deres Virksomhed paa samme Maade, som Huset er for Husejeren. Jeg kan altsaa ikke se rettere, end at der er mange Argumenter, der tale for at bibeholde Maskinstatten, og jeg føler mig ikke overbevist om, hvad den ærede Minister fremkom med. Jeg vil tværtimod haabe, at man, hvis man strider til Vedtagelsen af denne Lov, maa saa Maskinstatten med. Men jeg har, som sagt, vedblivende Betænkneligheder ved at gaa til denne Lov, uden at en Adskillelse har fundet Sted. Jeg maa ganske vist indrømme, at den ærede Minister har Ret i, at Forholdene i Taarnby ere uholdbare. Det er sikkert ogsaa med fuldkommen Føje fremhævet af det ærede Medlem for Vesterbyg, at netop baade Fattigløven og særlig Alderdomsforsørgelsesloven vil blive en overordentlig Byrde for Taarnby Kommune paa Grund af de Distrikter, der høre dertil. Jeg er altsaa klar over, at der maa gøres noget, men jeg skal ikke nægte, at det gør mig ondt, og jeg tror ikke, den ærede Minister har ganske Ret i, at Landdistrikterne havde fundet sig i at blive sammen med det andet. Jo, det er netop Sagen, det er Forholdene, de have fundet sig i, de ere blevne saa trykkede og have ladet sig i den Grad, om jeg saa maa sige, løbe over